

[Lundberg.]

Stedet for at diskontere Vekselen i en Bank bruger han den videre som Betalingsmiddel. Hvis en saadan Veksel gaar videre i Omsætningen og der altsaa bliver Brug for en Allonge, kan der efterhaanden blive Spørgsmaal om, at den ikke længere kan blive taget god. Lad os tænke os, at den gaar igennem Rækken indtil Nr. 7. Han kræver Sikkerhed af Hensyn til, at han ikke anser de foranstaaende Navne for helt gode. Han kræver altsaa, at Vekselen først bliver avaliseret i Banken. Men hvad enten der nu er stillet Kaution herfor af en Slægting eller en anden den paagældende venligsindet Mand eller ikke, er det givet, at i samme Øjeblik som Vekselen er paategnet med Aval fra Bankens Side, hæfter denne for alle de foranstaaende paa Vekselen, og de, der skriver paa den senere, har Regres til Banken. Selv om det ikke bliver oplyst, at der er tegnet Aval, kan jeg ikke se, at det kunde genere nogen at modtage en saadan Veksel som Betalingsmiddel, idet Banken, som sagt, i et saadant Tilfælde har kautioneret for alle foranstaaende; selv om Kautionen er paategnet for denne specielle Nr. 6, er det jo i Realiteten det samme som, at der er kautioneret for alle de foranstaaende. Jeg kan derfor i og for sig ikke se, at der kunde ske noget ved at imødekomme Bankerne i deres Ønske; der vilde ikke være nogen af de efterfølgende Acceptanter, som Nr. 7 maatte lade Vekselen gaa videre til, der vilde blive daarligere stillet derved.

Men for det første er denne Fremgangsmaade, at tegne Aval paa et særskilt Dokument, ikke tidligere blevet benyttet, hverken i Danmark eller i noget af de øvrige nordiske Lande. For det andet udtaler man i Bemærkningerne til Lovforslaget:

„at det under Hensyn til Veksels Karakter af Omsætningsdokument neppe kan anses for heldigt at knytte Vekselret til Forpligtelser, der ikke fremgaar af selve Vekslen, men kun af et udenfor denne værende Dokument“.

Denne Betragtning kan efter min Mening ikke afvises. Det vil vel nok være det rigtigste, at det altid fremgaar af Vekselen, at der er tegnet Aval, og hvilke Særforpligtelser og Særrettigheder der i øvrigt er indtraadt. Eftersom Vekselen er indgaet i Forretningslivet, skulde det jo være med den ganske, som naar man faar en Tikroneseddel i Hænde, at man ved, hvad den er værd. Man ved ganske vist ikke i Øjeblikket, hvad man kan købe for Tikroneseddelen, men Vekselen er jo indgaet i Forretningslivet

som Betalingsmiddel, og det maa vel siges at være rigtigt, at saadanne Forhold som det her omtalte noteres paa selve Vekselen eller dens Forlængelse. For det tredje har hverken Norge, Sverige eller Finland ønsket at gøre Brug af den Ret, der gives i Artikel 4, og alene af den Grund kunde jeg tænke mig at tilraade, at der ikke tages Hensyn til Bankernes Ønske, for at der ikke alene paa dette Punkt skal blive Forskel i den interskandinaviske Veksellovgivning. Det vilde jo gøre et Brud paa den Enighed, som er opnaaet, og saa meget synes jeg ikke Spørgsmaalet i og for sig er værd.

Den højtærede Minister pegede paa Bestemmelserne i § 54, der afviger betydeligt fra Forskrifterne i den nugældende Veksellovs § 92, men, udtalte Ministeren, disse Bestemmelser har været prøvet med Held under Verdenskrigen, bl. a. i Østrig, og der er derfor ikke nogen som helst Fare ved at gennemføre dem. Det drejer sig her om denne Bestemmelse:

„Hvis der for Forevisningen af en Veksel eller for Protests Optagelse indenfor de foreskrevne Frister indtræder en uovervindelig Hindring (indenlandsk eller udenlandsk Lovforskrift eller andre Tilfælde af vis major), forlænges disse Frister“;

og videre:

„Saa snart Hindringen er ophørt, skal Vekselindehaveren uopholdelig forevise Vekselen til Accept eller til Betaling og om fornødent lade optage Protest. Vedvarer Hindringen længere end tredive Dage efter Forfaldstiden, kan Regres iværksættes, uden at Forevisning eller Optagelse af Protest er nødvendig.“

Derefter kommer der nogle Regler for Veksler, som lyder paa Betaling ved Sigt eller en vis Tid efter Sigt, og det hedder saa til Slutning:

„Som vis major anses ikke Tildragelser af rent personlig Natur for Vekselindehaveren eller den, som han har overdraget at forevise Vekselen eller at optage Protesten.“

Altsaa, personlige Tildragelser kan ikke anses som vis major, men derimod indenlandske eller udenlandske Lovforskrifter eller andre Tilfælde af vis major; gennem dette „andre“ siges altsaa, at der er andre Tilfælde, der falder ind herunder.

Jeg vilde gerne, om nogen kunde fortælle mig, hvad Forskel der er paa vis major og force majeure. Det sidste Udtryk er dog noget bedre kendt, selv om det ikke heller er dansk. Jeg har hørt, at det er Ting, som Mennesker ikke kan afvende,